

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
16 У. 5206/15
26.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., Улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Ђорђе Калањ, адвокат из Београда, Булевар Зорана Ћинђића бр.45В/II, стан бр.9, Нови Београд, поднетој против туженог Министарства одбране РС, Сектора за буџет и финансије, ради поништаја решења туженог број: 207-5 од 16.03.2015. године, у предмету распоређивања цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења директора Фонда за социјално осигурање војних осигураника, инт. број ... од 05.01.2015. године, којим је тужиља, дипломирани правник са положеним правосудним испитом, распоређена са 01.01.2015. године у Фонд за социјално осигурање војних осигураника, у 2. Одељење (за утврђивање права из социјалног осигурања) у 1. Одсек (за првостепени поступак), на радно место референт, ЕС 62901, степен стручне спреме: С2С 07, група и број бодова 04/810, место службовања Београд.

У тужби поднетој Управном суду дана 01.04.2015. године, тужиља преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене закона, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и неправилно изведеног закључка у погледу чињеничног стања, те погрешне примене правила поступка. Указује да је ожалбеним решењем, као дипломирани правник са положеним правосудним испитом, распоређена на неодговарајуће радно место, а што у супротности је са позитивним законским прописима. Указује да је као једини услов за

распоређивање на радно место на које је распоређена ожалбеним решењем, предвиђен само завршен Правни факултет, због чега је то радно место ранговано у четвртој групи, са најнижим бројем бодова за високу стручну спрему – 810 бодова, што не одговара стручној спремности овде тужиле, с обзиром да тужила има и положен правосудни испит. Указује и да је радни однос засновала 1997. године, по основу конкурса објављеног у средствима јавног информисања, у којем су, као услови за попуну упражњеног радног места били тражени завршени Правни факултет, положен правосудни испит и пет година радног искуства. Указује да је пресудом Вишег војног дисциплинског суда у Београду осуђена на дисциплинску казну смењивања са положаја и руководеће дужности, уз забрану постављања на такав положај, односно распоређивање на такву дужност у трајању од 4 године. Међутим, тужила је ожалбеним решењем распоређена на радно место Правног референта које је у рангу две ниже платне групе, у односу на радно место на коме је била. Истиче да је одредбом члана 153. став 2. Закона о Војсци Србије прописано, као дисциплинска казна, превођење цивилног лица на служби у Војсци Србије у нижи платни разред до истог платног разреда ниже платне групе, односно превођење војног намештеника у непосредно нижу платну групу. Даље наводи да је пресуда Вишег војног дисциплинског суда јасна и недвосмислена и да је тужилци изречена само једна казна – санкција “Забрана обављања руководеће дужности у трајању од 4 године” због чега је тужилци требало распоредити на одговарајуће радно место, које није руководеће, а за које је као услов предвиђен завршен Правни факултет и положен правосудни испит, а што би представљало правилно извршење из спровођења пресуде Вишег војног дисциплинског суда II дис.бр. 18/14 од 05.06.2014. године. Сматра да уколико у систематизацији Министарства одбране не постоји упражњено радно место за дипломираног правника са положеним правосудним испитом, тужилци је, уз њен пристанак, тужени орган могао распоредити на друго упражњено радно место, што је обавезно морало бити образложено у решењу. При томе, тужила је требало да задржи своју плату, то јест коефицијенте радног места са којег је премештена, а што је у складу са чланом 26. став 1. Правилника о платама, којим је прописано да лице задржава достигнути износ плате која је примало пре распоређивања, ако је за њега повољније. Поред наведеног, истиче да сва лица која су примљена у радни однос и раде у Министарству одбране са завршеним Правним факултетом и положеним правосудним испитом, а распоређена су на референтским радним местима (не на руководећем) имају трећу групу радних места и одговарајући број бодова за ту групу радних места, што је регулисано позитивноправним прописима који се примењују Министарству одбране и Војсци Србије, те из наведеног произлази да је оспорено решење у супротности са одредбама Закона о Војсци Србије, Закона о раду Републике Србије. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење од 16.03.2015. године и решење првостепеног органа од 01.01.2015. године и предмет врати туженом органу на поновни поступак и одлучивање, а туженог обавезе да тужилци наканди трошкове управног спора које је определила.

У детаљно датом одговору на тужбу дана 20.05.2015. године, тужени орган је указао да је распоређивање тужиле на радном месту референта за које се тражи завршен Правни факултет у складу са пресудом Вишег војног дисциплинског суда којом је изречена дисциплинска казна, смењивање са положаја или руководеће

дужности, уз забрану постављања на такав положај, односно распоређивање на такву дужност у трајању од четири године, с обзиром да је тужилца распоређена на одговарајуће радно место, које одговара стручној спреми коју има, при чему правосудни испит није одлучујући за распоред на радном месту, већ степен стручне спреме коју лице има. Стога се не може прихватити као основан навод да само распоред на радном месту за које је као услов предвиђен завршен Правни факултет и положен правосудни испит представља правилно извршење и спровођење пресуде Вишег војног дисциплинског суда од 05.06.2014. године. Стога тужени, са разлога изнетих у образложењу оспореног решења предлаже да суд донесе пресуду којом се одбија као несонована тужба.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним спорима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспорене пресуде у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је првостепени орган, у поступку по службеној дужности, са позивом на одредбу члана 126. став 3. Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС", бр. 116/07, 88/09), тужилцу, као цивилно лице у Војсци Србије, распоредио на радно место ближе одређено диспозитивом ожалбеног решења.

У поступку по жалби, тужени орган је утврдио да је тужилца завршила Правни факултет и има за даље дипломирани правни, да има положен правосудни испит, да је пре покретања вођења дисциплинског поступка била на формацијском месту начелник Одељења за управљање непокретностима Војнограђевинског центра "Београд", да је начелник Војнограђевинског центра "Београд", извршио дисциплинску казну изречену пресудом Вишег војног дисциплинског суда II Дис.бр. 18/14 од 05.06.2014.године, тако што је тужилцу распоредио на упражњено формацијско место референта за правне послове у Војнограђевинском центру "Београд". Даље је утврђено да је, имајући у виду наведену пресуду, као и могућност утицаја на тужилце на одређене области функционисања Војнограђевинског центра "Београд", ценећи потребе службе и предлог Сектора за материјалне ресурсе и Сектора за буџет и финансије Министарства одбране, министар одбране донео решење број 6719-16 од 10.11.2014. године, којим је тужилцу распоредио на формацијско место референт, всс ес.62901, ГрМ 04 и БрБ 810 у Фонду за социјално осигурање војних осигураника, након чега је директор Фонда за социјално осигурање донео ожалбено решење, којим је одлучено да се тужилца распоређује на радно место референт ЕС 62901, СС ГрМ 04 и БрБ 810 у 1. Одсеку (за првостепени поступак).

Код овако утврђеног чињеничног стања, тужени орган је нашао да је простепени орган поступио у складу са одредбом члана 126. став 3. Закона о Војсци Србије да цивилно лице може у току рада да буде распоређено на свако одговарајуће

формацијско место, ако то захтева и потреба службе, имајући у виду да је тужила, која има завршен Правни факултет, сагласно потреби службе распоређена на радно место референта за које се тражи завршен Правни факултет, а које одговара стручној спреми која тужила има. Стога сматра да је распоред тужиле на радном месту референта за које се тражи завршен Правни факултет у складу са пресудом Вишег војног дисциплинског суда којом је изречена дисциплинска казна смењивања са положаја или руководеће дужности уз забрану постављања на такав положај, односно распоређивање на такву дужност у трајању од четири године, као и да је тужила распоређена на одговарајуће радно место које одговара стручној спреми коју има, при чему је оцењено да правосудни испит није одлучујуће за распоред на радно место, већ стручне спреме коју лице има. При томе је тужени оценио као неоснован навод жалбе да се као правилно извршење пресуде Вишег војног дисциплинског суда од 05.06.2014. године сматра искључиво распоређивање тужиле на радном месту за које је као услов, поред завршеног Правног факултета, предвиђен и положен правосудни испит, те навод да је првостепени орган био обавезан да тражи њен пристанак за учињени распоред, јер је тужила распоређена на радно место које одговара степену стручне спреме, сагласно потребама службе, које се цене на нивоу Министарства одбране. Осим наведеног, тужени је нашао да се тужила, оспоравајући у групу радних места и број бодова који су утврђени формацијом, неосновано позива на Уредбу о стањима у служби професионалних војних лица и о унапређивању официра и подофицира, јер се иста не примењује на цивилна лица, већ само на професионална војна лица. Стога је, са позивом на одредбу члан 230. став 1. Закона општем управном поступку одбио жалбу тужиле.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку по жалби изјављеној против решења од 05.01.2015. године, донетог у правној ствари распоређања тужиле на друго радно место, жалбу тужиле одбио као неосновану, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд. Ово стога што је у проведеном поступку, правилном применом одредбе члана 126. став 3. Закона о Војсци Србије којом је прописано да цивилно лице може у току рада да буде распоређено на свако одговарајуће формацијско место, ако то захтева и потреба службе, несумњиво утврђено да је тужила, дипломирани правник, распоређена на радно место које одговара стручној спреми коју има, сагласно потребама службе које се цене на нивоу Министарства одбране. Осим наведеног, правилна је оцена туженог органа да положен правосудни испит није одлучујући разлог за распоређивање на радно место.

Суд је ценио све наводе тужбе, али код изнетог налази да исти нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Наиме, не може се прихватити као основан навод тужбе да само распоред на радно место за које је као услов предвиђен завршен Правни факултет и положен правосудни испит представља правилно извршење и спровођење пресуде Вишег војног дисциплинског суда од 05.06.2014. године, јер одлучујућу чињеницу за распоред представља стручна спрема лица које се распоређује, а положен правосудни испит представља додатни услов који се прописује само за поједина радна места, те исти може бити одлучујући за распоред само уколико

се лице распоређује на радно место за које је прописан тај додатни услов. При томе, правилна је оцена туженог органа да чињеница да тужила са завршеним Правним факултетом и положеним правосудним испитом је распоређено на радно место за које се тражи завршен Правни факултет, не значи обавезу органа да тражи њен пристанак за такав распоред, с обзиром да се распоређује на радно место које одговара степену стручне спреме коју има, сагласно потребама службе које се цене на нивоу Министарства одбране.

Суд је ценио навод тужбе да је ожалбено решење донето уз повреду позитивно правних прописа, али налази да исти није основан, будући да се на тужилу цивилног лица у Војсци Србије, примењују одредбе Закона о Војсци које се односе на цивилна лица у служби у Војсци Србије, а не прописи о државним службеницима, општи прописи о раду, нити посебни колективни уговор за државне органе.

Оцењујући све наводе тужбе, Управни суд налази да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспорене пресуде, јер представљају поновљене наводе жалбе, а који наводи су правилно и потпуно оцењени у оспореној пресуди, са јасним разлозима који у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд, па их посебно не образлаже у пресуди.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиле у овом спору и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредби чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредби чл. 150. и 153. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.04.2018. године, 16 У. 5206/15

Записничар
Маја Панић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Гајић Салзбергер, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР